

Arrest

nr. 221 814 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 ITTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 8 maart 2019 met nr. 218 015 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 13 juli 2017.

1.2. Op 27 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een 20-jarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine, geboren in het dorp Qaqchal, district Shinwari, provincie Parwan. U verklaart heel uw leven in Qaqchal te hebben gewoond. Uw vader zou op uw achtste een natuurlijke dood zijn gestorven. Uw moeder en twee broers [H.] en [A.] verblijven onder de hoede van uw paternale oom [Z.] in Qaqchal. U bent niet getrouwd, noch verloofd.

Volgens uw verklaringen zouden de taliban in uw dorp actief mensen rekruteren.

Nog volgens uw verklaringen zouden de taliban op een vrijdagavond aan uw deur zijn gekomen. U moeder zou u in de broodoven hebben verstopt alvorens aan de deur te zien wie u bezocht. De taliban zouden na een kort gesprek met uw moeder het huis hebben betreden en de gehele woonst hebben doorzocht. Ze zouden u niet hebben gevonden en zouden het huis weer hebben verlaten. Na het bezoek van de taliban zou u drie dagen niet naar school zijn geweest. Terug op school zou u via uw schoolhoofd [A.R.W.] een dreigbrief van de taliban hebben ontvangen. In deze brief zouden de taliban elke jongeman hebben opgeroepen naar hun madrassas te trekken. U zou de brief bij thuiskomst aan uw moeder hebben overhandigd. Uw moeder zou uw jongere broer [A.] hebben gesommeerd uw paternale oom [Z.] in te lichten en te laten komen. Uw moeder en haar schoonbroer zouden vervolgens hebben besloten dat u het land zou moeten verlaten. Na zes of zeven dagen zou u op 20 mizan 1394 (Gregoriaanse kalender (GK) 12 oktober 2015) uw dorp en district samen met een smokkelaar hebben verlaten. U zou via Kabul naar Nimroz zijn gereisd. U reisde vervolgens in één maand en twee dagen via Iran en Turkije naar Europa en uiteindelijk naar België. U kwam op 16 november 2015 aan in België en diende op 1 december 2015 een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw originele taskara, uitgegeven op 4 aqrab 1393 (GK 26 oktober 2014); een originele attestering van uw school, vermelde datum 1393 (GK 2014-2015); een originele attestering van uw problemen door de dorpsouderen, ongedateerd; een originele dreigbrief van de taliban, gedateerd op 12 mizan 1394 (GK 4 oktober 2015); en twee originele enveloppen, vermelde datum 29 maart 2016.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u op het Commissariaat-generaal verklaarde problemen niet overeen komen met de door u vermelde problemen in de vragenlijst die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang. Bij de DVZ laat u optekenen dat u omwille van de onveilige situatie en het risico op ontvoering door de taliban het land bent ontvlucht (Vragenlijst CGVS, 29/1/2017, p. 2, vraag 5). U rept met geen woord over een huisbezoek van de taliban, noch over een dreigbrief via uw schooldirecteur. Aan het begin van het gehoor op het CGVS beaamt u bovendien dat u alle redenen voor vertrek heeft vermeld in de betreffende vragenlijst op de DVZ (Gehoorsverslag (GV) CGVS, 4/9/2017, p. 3). Dat u heeft nagelaten reeds in de vragenlijst van de DVZ uw problemen duidelijk doch bondig uiteen te zetten, doet bijgevolg ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Los daarvan zijn uw verklaringen inzake uw gedwongen rekrutering door de taliban niet geloofwaardig bevonden.

Zo verklaart u dat de taliban op die betreffende vrijdagnacht elke familie zouden hebben bezocht en dus elk huis zouden hebben aangedaan in hun zoektocht naar jonge mannen (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd hoeveel jongeren er uiteindelijk door de taliban werden meegenomen die nacht, vertelt u dat niemand is meegenomen (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). Volgens uw verklaringen zou iedereen zich ergens voor de taliban hebben verstopt (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban die nacht elk huis vruchteloos zouden zijn afgegaan wanneer ze daadwerkelijk intensief op zoek zouden zijn geweest naar nieuwe rekruten.

Nog stelt u dat de taliban u niet hebben aangetroffen in huis daar u zich in de broodoven heeft verstopt (GV CGVS, 4/9/2017, pp. 9-10). U verklaart in uw vrij relaas dat er 's nachts mensen aan de deur kwamen, waarop uw moeder u in de broodoven zou hebben verborgen alvorens te informeren wie er precies voor de deur stonden (GV CGVS, 4/9/2017, p. 9). Het is niet aannemelijk dat u zich deze betreffende nacht onmiddellijk door uw moeder liet verstoppen in de broodoven, terwijl u noch uw moeder op dat moment enige indicatie had dat er talibs aan de deur zouden staan die het op u gemunt hadden (GV CGVS, 4/9/2017, p. 9).

Voorts lijkt ook de rest van de voorgehouden nachtelijke gebeurtenis in uw huis weinig steekhoudend. Wanneer u wordt gevraagd waarom de taliban niet in de oven hebben gekeken, stelt u dat zij er domweg niet aan zullen hebben gedacht (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). Het is echter niet logisch dat u enerzijds een beeld scheidt van de taliban die er op gebrand zijn u te vinden en hiervoor intensief het gehele huis doorzoeken (GV CGVS, 4/9/2017, p. 10), maar anderzijds er eenvoudigweg niet aan zouden hebben gedacht om ook de oven te inspecteren (GV CGVS, 4/69/2017, p. 16). Met de beschouwing in het achterhoofd dat elke woongelegenheden van enige omvang in Afghanistan, die bovendien binnen de ommuring tevens een stal en een binnenkoer omvat, ook een broodoven (tandoor) rijk is, kan de kortzichtigheid van de taliban – het schijnbaar systematisch nalaten de oven te lokaliseren en te openen bij huiszoekingen – bij het CGVS bovendien op weinig begrip rekenen.

Daarbij kan u niet aangeven hoeveel talibs er langs de huizen zijn getrokken, noch hoeveel talibs er uw huis zouden hebben doorzocht (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). U stelt dat u dit niet kan weten, daar u zich in de oven verborgen hield (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). U verklaart echter wel dat de taliban na het huisbezoek in de richting van de Hindoekoesj berg zijn getrokken (GV CGVS, 4/9/2017, p. 10). Uw moeder zou u dit immers hebben verteld (GV CGVS, 4/9/2017, p. 10). U verklaart dat u nog in contact staat met uw familie (GV CGVS, 4/9/2017, pp. 6; 8). U had zich bijgevolg ook na uw vertrek hebben kunnen ingelicht betreffende verdere details over het huisbezoek. U heeft dit echter nagelaten. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u niet kan aangeven hoeveel talibs uw huis zouden hebben bezocht, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook via uw school zou u zijn benaderd door de taliban. De taliban zouden immers een arbeider op uw school een stapel dreigbrieven hebben overhandigd om door te spelen aan de directeur (GV CGVS, 4/9/2017, p. 10). Ook hier kan geen geloof aan worden gehecht. Het houdt geen steek dat de taliban, die volgens uw verklaringen gemakkelijk toegang hebben tot de regio, zich er allerhande zaken kunnen permitteren en bovendien voor de overheid ongrijpbaar zijn (GV CGVS, 4/9/2017, p. 10), de brieven niet zelf zouden overhandigen of verspreiden. Als u hierop wordt gewezen, verklaart u dat de taliban bang zijn voor hun eigen leven en derhalve kozen voor de arbeider en de schooldirecteur (GV CGVS, 4/9/2017, p. 17), wat niet coherent is met uw overige verklaringen over de positie van de taliban. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt verder ondermijnd door deze onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen.

Aan de door u voorgelegde dreigbrief van de taliban wordt eveneens geen geloof gehecht. Volgens de brief zouden alle jongeren uit uw district zich naar de madrassa moeten begeven, anders zullen zij worden geconfronteerd met de consequenties. Het is weinig logisch dat de taliban middels een brief – nota bene in het Pashtou, terwijl u aangeeft deze taal niet machtig te zijn (GV CGVS, 4/9/2017, p. 9) – trachten families te overtuigen hun zonen naar de madrassas te sturen. U verklaart immers dat ondanks de preken en huisbezoeken (GV CGVS, 4/9/2017, p. 12) geen enkele familie in uw dorp hun kinderen naar een madrassa heeft gestuurd (GV CGVS, 4/9/2017, p. 13). Een handgeschreven brief sturen naar elke leerling op uw school lijkt bijgevolg een kansloze en bovendien tijdrovende poging van de taliban. Daarbij kan dergelijke dreigbrief door eenieder op uw vraag en instructies zijn opgesteld en ontbeert hij bijgevolg elke bewijswaarde. Daarenboven hebben documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is daar uw asielaanvraag reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd. Uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is blijkt bovendien dat zogenaamde dreigbrieven van de taliban makkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. Er is immers een bloeiende handel in dergelijke stukken, die opgesteld worden met het oog op een asielaanvraag in Europa. Ook documenten uit officiële bronnen kunnen gemakkelijk op vraag en via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Nog tracht u uw verklaringen inzake uw problemen te ondersteunen middels een attestering van de dorpsouderen. Daar deze brief geen enkele datum vermeldt, is de bewijswaarde van dergelijk document sterk verminderd en kan ook deze brief door eenieder op uw vraag en instructies zijn gesteld. Het gebrek aan datering doet bovendien vermoeden dat het stuk enkel is opgesteld met het oog op uw asielaanvraag en ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde.

Daarenboven wordt er ook geen geloof gehecht aan uw verklaringen over de rekrutering door de taliban in uw dorp. Volgens uw verklaringen trachten de taliban mensen te rekruteren door middel van huisbezoeken en preken in de moskee (GV CGVS, 4/9/2017, p. 12). Nog volgens uw verklaringen blijkt echter dat zowel de dorpsmalik als de imam van de moskee geen steun verleenden aan de taliban (GV CGVS, 4/9/2017, p. 13). U stelt zelfs dat de dorpsmalik geen contacten had met de taliban (GV CGVS, 4/9/2017, p. 13). Ook de houding van de dorpingen ten aanzien van de taliban blijkt volgens uw verklaringen weinig positief. Zo verklaart u dat de mensen negatieve dingen vertellen over de taliban (GV CGVS, 4/9/2017, p. 15) en blijkt bovendien dat geen enkele familie in uw dorp hun kinderen naar de madrassas heeft gestuurd (GV CGVS, 4/9/2017, p. 13). Gevraagd naar de reden hiervoor, stelt u dat de mensen in het dorp de taliban als vijand beschouwden van de mensen en van de menselijkheid (GV CGVS, 4/9/2017, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd waarom dan precies de taliban zich in zo'n sterke mate zouden hebben toegelegd op het gedwongen rekruteren van dorpingen in een dorp waar de imam, malik en de dorpingen zelf tegen de taliban zijn, stelt u aanvankelijk dat de taliban mensen zoeken van uw leeftijd voor hun religieuze en militaire opleiding (GV CGVS, 4/9/2017, p. 15). Wanneer u de vraag nogmaals wordt gesteld, antwoordt u opnieuw naast de kwestie door te stellen dat de taliban predikten in de moskee en opriepen tot het aan hen afstaan van jongeren (GV CGVS, 4/9/2017, p. 15). Dat u niet kan aangeven waarom de taliban rekruten zouden zoeken in een dorp waar er volgens uw verklaringen geen enkele steun voor hen zou bestaan, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovendien stemt uw bovenstaande voorstelling van de feiten niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Daaruit blijkt immers dat de taliban niet tot nauwelijks gedwongen rekruteren, daar zij kunnen vertrouwen op voldoende vrijwilligers. Bovendien is rekrutering door de anti-gouvernementele groeperingen doorgaans gebaseerd op de lokale verankering. Er wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratie dossier). Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts stelt u dat er geen manier is om onder de rekrutering van de taliban uit te komen. U voegt hier aan toe dat wanneer men eenmaal is gerekruteerd, de taliban de nieuwe rekruten inzetten om een zelfmoordaanslag te plegen (GV CGVS, 4/9/2017, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd hoe u bij deze voorstelling komt, verklaart u dat de bedoeling van de taliban is om de jihad voeren middels een zelfmoordaanslag (GV CGVS, 4/9/2017, p. 14). Ook dit komt niet overeen met de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt immers dat plegers van zelfmoordaanslagen meestal gebrainwashte, verarmde jongeren zijn die uit de vluchtelingenkampen in Pakistan of uit het zuid, zuidoosten van Afghanistan komen en dat het bovendien erg onwaarschijnlijk is dat zelfmoordenaars met dwang worden gerekruteerd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uw verklaringen kunnen het CGVS er niet van overtuigen dat de taliban zich in uw geval anders zouden hebben gedragen.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara en schoolattestering leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De dreigbrief van de taliban werd hierboven reeds besproken. De attestering van de dorpsouderen werd ook reeds besproken. De twee voorgelegde enveloppen tonen enkel aan dat u post kreeg uit Afghanistan, hetgeen eveneens niet wordt betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de

algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Shinwari in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviseerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Shinwari nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in het district Shinwari in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting, betwist verzoeker verder de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij zet uiteen:

“Verwerende partij hecht geen geloof aan de gedwongen rekrutering door de Taliban in het dorp van verzoeker.

Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij tijdens het gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeld heeft over zijn vermelde problemen met de Taliban. Uit eenvoudige lezing van het administratief dossier blijkt dat deze motivering gesteund werd op een foutieve feitenvinding: verzoeker heeft wel degelijk, ook reeds aan de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaard dat zijn regio onveilig is en dat hij het risico loopt om ontvoerd te worden door de Taliban. Tijdens het gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker de boodschap slechts heel kort te vertellen waarom hij naar België is gekomen. Deze gesprekken verlopen vaak heel chaotisch en gehaast. Het kan verzoeker dan ook niet worden verweten niet verder op deze problematiek te zijn ingegaan. Alleszins is de kern van zijn vlucht altijd dezelfde geweest: angst voor de Taliban omwille van gedwongen rekrutering ("ontvoering") bovenop de algehele onveiligheid in de regio.

Verwerende partij hecht geen geloof aan het feit dat de moeder van verzoeker tijd had om - bij het huisbezoek van de Taliban - hem te verstoppen, zonder een indicatie te hebben dat de Taliban bezig was met een zoektocht.

Ook deze motivering is gesteund op een foutieve feitenvinding. Uit het gehoorverslag blijkt hieromtrent volgende passage (p. 9):

De mensen uit het dorp begonnen ook tegen hen op te komen en ze kwamen uiteindelijk ook aan ons huis, 's Nachts, toen we sliepen op dat moment, Dat waren ik, mijn twee broers en mijn moeder. Die nacht zei mijn moeder dat de taliban mij gingen meenemen.

Mijn moeder is mij toen in de oven gaan verbergen. Ze zei dat ze zelf aan de deur ging om te zien wie het was. De taliban stonden aan de deur en ze vroegen mijn moeder de deur te openen, maar mijn moeder zei dat er niemand thuis was, geen mannelijke gezagvoerder in het huis. Ze vroegen wie er niet

De verklaringen van verzoeker tijdens zijn vrij relaas, waren nog voor interpretatie vatbaar. Het is dan aan verwerende partij om hier duidelijkheid in te scheppen. Verwerende partij doet dit niet en interpreteert de verklaringen dan maar naar eigen goeddunken.

Uit de verklaringen van verzoeker tijdens het interview kan evengoed worden afgeleid dat de moeder klaarblijkelijk wel al op de hoogte was van de zoektocht van de Taliban, nog voordat zij aan de deur stonden. Zij heeft verzoeker alleszins verstoppt voordat zij zich naar de deur heeft begeven.

Verwerende partij lijkt in haar motivering te veralgemenen en ter putten uit andere dossiers/verklaringen dan die van verzoekers.

CGVS, 4/69/2017, p- 16}, Met de beschouwing In het achterhoofd dat elke woongelegenheden van enige omvang in Afghanistan, die bovendien binnen de ommuring tevens een stal en een binnenkoer omvat, ook een broodoven (tandoor) rijk is, kan de kortzichtigheid van de taliban - het schijnbaar systematisch nalaten de oven te lokaliseren en te openen bij huiszoekingen - bij het CGVS bovendien op weinig begrip rekenen.

Waar haalt verwerende partij de stelling dat de Taliban systematisch nalaat de oven te lokaliseren en te openen bij huiszoekingen? Verzoeker heeft nooit verklaard dat andere jongens zich systematisch in de oven verstopt hebben bij huiszoekingen.

Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat verwerende partij een zekere vooringenomenheid vertoont bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Het komt verwerende partij toe om enkel op basis van objectieve informatie en informatievergaring een besluit te nemen, quod non in casu.

Verwerende partij verwijt verzoeker verder zich niet te hebben geïnformeerd bij zijn familie - na zijn vertrek uit Afghanistan -over het aantal taliban dat die nacht de huiszoeking hebben uitgevoerd. Uiteraard wist verzoeker niet hoeveel taliban die nacht in het huis waren, aangezien hij was verstopt. Het is verder volkomen denkbeeldig te veronderstellen dat bij zijn aankomst in België verzoeker zich zou gaan informeren bij zijn familie over het asielaanvraag. Verzoeker is Afghanistan ontvlucht om heel dit incident achter zich te kunnen laten. Wanneer nadien contact wordt gezocht met de familie in het land van herkomst wordt over alles gepraat, behalve het vluchtmotief. Anderszins veronderstellen zou impliceren dat verwerende partij van asielzoekers verlangt hun verhaal in te studeren, los van de eigen leefwereld.

Verwerende partij twijfelt aan de modus operandi van de Taliban bij het verspreiden van het rekruteringspamflet/dreigbrief in de 'reguliere' scholen. Nochtans is het een eenvoudige manier om de invloed in de regio te vergroten, aangezien een groot aantal gezinnen op deze manier kunnen bereikt worden.

Voorts zou het niet aannemelijk zijn dat de Taliban rekruteren in dorpen waar zij geen of weinig steun genieten. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens het gehoor bij verwerende partij dat iedereen in het dorp angst had van de Taliban. Hun invloed in het dorp was blijkbaar heel groot, aangezien zelfs de Malik zich niet openlijk tegen de Taliban durfde uit te spreken. Het zaaien van angst is de voedingsbodem voor gedwongen rekrutering. Het is toch algemeen bekend dat de Taliban angst en intimidatie gebruikt om mensen te doen aansluiten (UNHCR-zie ook RVV nr. 109.122 dd. 5 september 2013). De modus operandi van de Taliban van de dreigbrief ('night letter') die via propagandakanalen, waaronder in scholen, worden verspreid is algemeen bekend (Zie ook: EASO COI Report-Afghanistan recruitment by armed groups (September 2016), p. 16-17).

Om al deze redenen dient te worden geoordeeld dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn om deze te schragen. Verzoeker dient het voordeel van de twijfel te worden gegeven in de zin van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet."

2.2. Nieuwe elementen

Op 30 januari 2019 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is van Tadzjiekse origine. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn van het dorp Qachal, gelegen in het district Shinwari in de provincie Parwan. Hij verklaarde dat de taliban in zijn dorp actief zouden rekruteren. Op een dag zou verzoeker daarover een dreigbrief van de taliban hebben ontvangen. Hij verliet vervolgens Afghanistan en vreest bij terugkeer te worden gedood door de taliban.

2.4.2.2. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de verwerende partij bij in het besluit dat verzoeker een gegronde vrees omwille van een vervolging door de taliban omwille van een (gedwongen) rekrutering niet aannemelijk maakt.

2.4.2.3. Uit het rapport “EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan – Recruitment by armed groups” van september 2016 (AD CGVS, stuk 13, map met ‘landeninformatie’), blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden en eerder uitzonderlijk voorkomt omdat de taliban in beginsel over voldoende vrijwilligers beschikken en anders gebruik maken van mobiele strijdkrachten alsook omdat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering waarbij de taliban op dorpsniveau rekruteren met behulp van de plaatselijke imams en mullahs. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, madrassa, studenten-

kringen en gemeenschappelijke belangen. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt.

Het loutere feit dat verzoeker een Afghaanse jonge man is, is op zich dus niet voldoende om te besluiten dat hij behoort tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen te worden gerekruteerd door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE). Om dit risico te kunnen evalueren dienen bijgevolg diverse elementen, zoals daar zijn de regio van herkomst, de familiale en tribale banden, de persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw te worden genomen. Een individuele beoordeling van de vraag om internationale bescherming, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 19 april 2016.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de wijze van rekrutering die verzoeker schetst, niet overeenstemt met de manier waarop rekrutering door de taliban zich doorgaans afspeelt. Zoals gezegd, een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk. Verzoeker geeft doorheen zijn relaas nergens op aannemelijke wijze aan dat dit in zijn situatie ook maar enigszins het geval zou zijn. Integendeel, uit verzoekers verklaringen blijkt dat er in zijn dorp geen enkele steun voor de taliban zou bestaan, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing die door de Raad worden overgenomen:

"Volgens uw verklaringen trachten de taliban mensen te rekruteren door middel van huisbezoeken en preken in de moskee (GV CGVS, 4/9/2017, p. 12). Nog volgens uw verklaringen blijkt echter dat zowel de dorpsmalik als de imam van de moskee geen steun verleenden aan de taliban (GV CGVS, 4/9/2017, p. 13). U stelt zelfs dat de dorpsmalik geen contacten had met de taliban (GV CGVS, 4/9/2017, p. 13). Ook de houding van de dorpingen ten aanzien van de taliban blijkt volgens uw verklaringen weinig positief. Zo verklaart u dat de mensen negatieve dingen vertellen over de taliban (GV CGVS, 4/9/2017, p. 15) en blijkt bovendien dat geen enkele familie in uw dorp hun kinderen naar de madrassas heeft gestuurd (GV CGVS, 4/9/2017, p. 13). Gevraagd naar de reden hiervoor, stelt u dat de mensen in het dorp de taliban als vijand beschouwden van de mensen en van de menselijkheid (GV CGVS, 4/9/2017, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd waarom dan precies de taliban zich in zo'n sterke mate zouden hebben toegelegd op het gedwongen rekruteren van dorpingen in een dorp waar de imam, malik en de dorpingen zelf tegen de taliban zijn, stelt u aanvankelijk dat de taliban mensen zoeken van uw leeftijd voor hun religieuze en militaire opleiding (GV CGVS, 4/9/2017, p. 15). Wanneer u de vraag nogmaals wordt gesteld, antwoordt u opnieuw naast de kwestie door te stellen dat de taliban predikten in de moskee en opriepen tot het aan hen afstaan van jongeren (GV CGVS, 4/9/2017, p. 15). Dat u niet kan aangeven waarom de taliban rekruten zouden zoeken in een dorp waar er volgens uw verklaringen geen enkele steun voor hen zou bestaan, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Verzoekers verklaringen over een (gedwongen) rekrutering door de taliban staan dan ook haaks op de beschikbare landeninformatie.

Het betoog in verzoekers verzoekschrift dat het zaaien van angst de voedingsbodem is voor gedwongen rekrutering vindt geen steun in de voormelde landeninformatie. Minstens duidt verzoeker dit niet aan, noch brengt hij zelf objectieve landeninformatie aan die deze bewering staaft. Waar hij verwijst naar 's Raads arrest nr. 109 122, merkt de Raad op dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door verzoeker geciteerde rechtspraak niet identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu dezelfde conclusie zou mogen worden genomen. Bovendien werd daar gebruik gemaakt van een EASO rapport van 2012 dat inmiddels werd geactualiseerd door het voormelde EASO rapport van september 2016.

Daarenboven maakt verzoeker doorheen zijn relaas niet aannemelijk dat in zijn geval daar alsnog anders over moeten worden gedacht.

Zo kan verzoekers verklaring dat er geen manier is om onder de rekrutering van de taliban uit te komen, niet overtuigen, hetgeen op goede gronden in de bestreden beslissing wordt vastgesteld:

"U voegt hier aan toe dat wanneer men eenmaal is gerekruteerd, de taliban de nieuwe rekruten inzetten om een zelfmoordaanslag te plegen (GV CGVS, 4/9/2017, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd hoe u bij deze voorstelling komt, verklaart u dat de bedoeling van de taliban is om de jihad voeren middels een zelfmoordaanslag (GV CGVS, 4/9/2017, p. 14). Ook dit komt niet overeen met de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt immers dat plegers van zelfmoord-

aanslagen meestal gebrainwashte, verarmde jongeren zijn die uit de vluchtelingenkampen in Pakistan of uit het zuid, zuidoosten van Afghanistan komen en dat het bovendien erg onwaarschijnlijk is dat zelfmoordenaars met dwang worden gerekruteerd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).” De Raad neemt deze motieven over en treedt de verwerende partij bij in het standpunt dat verzoekers verklaringen niet kunnen overtuigen dat de taliban zich in zijn geval anders zouden hebben gedragen

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar het gebruik van “*night letters*” door de taliban, maar de Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn gehoor nergens heeft vermeld dat in zijn situatie gebruik werd gemaakt van een “*night letter*”, dit is een brief die ’s nachts door de taliban aan een deur of muur wordt opgehangen.

2.4.2.4. Voorts legt verzoeker weinig overtuigende verklaringen af over de verschillende facetten van zijn vermeende rekrutering en over zaken die te maken hebben met de rekrutering door de taliban in zijn dorp. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting die de Raad overneemt:

“Zo verklaart u dat de taliban op die betreffende vrijdagnacht elke familie zouden hebben bezocht en dus elk huis zouden hebben aangedaan in hun zoektocht naar jonge mannen (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd hoeveel jongeren er uiteindelijk door de taliban werden meegenomen die nacht, vertelt u dat niemand is meegenomen (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). Volgens uw verklaringen zou iedereen zich ergens voor de taliban hebben verstopt (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban die nacht elk huis vruchteloos zouden zijn afgegaan wanneer ze daadwerkelijk intensief op zoek zouden zijn geweest naar nieuwe rekruten.

Nog stelt u dat de taliban u niet hebben aangetroffen in huis daar u zich in de broodoven heeft verstopt (GV CGVS, 4/9/2017, pp. 9-10). U verklaart in uw vrij relaas dat er ’s nachts mensen aan de deur kwamen, waarop uw moeder u in de broodoven zou hebben verborgen alvorens te informeren wie er precies voor de deur stonden (GV CGVS, 4/9/2017, p. 9). Het is niet aannemelijk dat u zich deze betreffende nacht onmiddellijk door uw moeder liet verstoppen in de broodoven, terwijl u noch uw moeder op dat moment enige indicatie had dat er talibs aan de deur zouden staan die het op u gemunt hadden (GV CGVS, 4/9/2017, p. 9).

Voorts lijkt ook de rest van de voorgehouden nachtelijke gebeurtenis in uw huis weinig steekhoudend. Wanneer u wordt gevraagd waarom de taliban niet in de oven hebben gekeken, stelt u dat zij er domweg niet aan zullen hebben gedacht (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). Het is echter niet logisch dat u enerzijds een beeld schept van de taliban die er op gebrand zijn u te vinden en hiervoor intensief het gehele huis doorzoeken (GV CGVS, 4/9/2017, p. 10), maar anderzijds er eenvoudigweg niet aan zouden hebben gedacht om ook de oven te inspecteren (GV CGVS, 4/69/2017, p. 16). Met de beschouwing in het achterhoofd dat elke woongelegenheden van enige omvang in Afghanistan, die bovendien binnen de ommuring tevens een stal en een binnenkoer omvat, ook een broodoven (tandoor) rijk is, kan de kortzichtigheid van de taliban – het schijnbaar systematisch nalaten de oven te lokaliseren en te openen bij huiszoekingen – bij het CGVS bovendien op weinig begrip rekenen.

Daarbij kan u niet aangeven hoeveel talibs er langs de huizen zijn getrokken, noch hoeveel talibs er uw huis zouden hebben doorzocht (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). U stelt dat u dit niet kan weten, daar u zich in de oven verborgen hield (GV CGVS, 4/9/2017, p. 16). U verklaart echter wel dat de taliban na het huisbezoek in de richting van de Hindoekoesj berg zijn getrokken (GV CGVS, 4/9/2017, p. 10). Uw moeder zou u dit immers hebben verteld (GV CGVS, 4/9/2017, p. 10). U verklaart dat u nog in contact staat met uw familie (GV CGVS, 4/9/2017, pp. 6; 8). U had zich bijgevolg ook na uw vertrek kunnen ingelicht betreffende verdere details over het huisbezoek. U heeft dit echter nagelaten. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u niet kan aangeven hoeveel talibs uw huis zouden hebben bezocht, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook via uw school zou u zijn benaderd door de taliban. De taliban zouden immers een arbeider op uw school een stapel dreigbrieven hebben overhandigd om door te spelen aan de directeur (GV CGVS, 4/9/2017, p. 10). Ook hier kan geen geloof aan worden gehecht. Het houdt geen steek dat de taliban, die volgens uw verklaringen gemakkelijk toegang hebben tot de regio, zich er allerhande zaken kunnen permitteren en bovendien voor de overheid ongrijpbaar zijn (GV CGVS, 4/9/2017, p. 10), de brieven niet zelf zouden overhandigen of verspreiden. Als u hierop wordt gewezen, verklaart u dat de taliban bang zijn voor hun eigen leven en derhalve kozen voor de arbeider en de schooldirecteur (GV CGVS, 4/9/2017, p. 17), wat niet coherent is met uw overige verklaringen over de positie van de taliban. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt verder ondermijnd door deze onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen.”

De bevinding dat het weinig aannemelijk is dat zijn moeder hem liet verstoppen in de broodoven terwijl zij op dat moment geen indicatie hadden dat de taliban voor de deur stond, berust volgens verzoeker op

een foutieve feitenvinding. Hij meent dat zijn verklaringen voor interpretatie vatbaar zijn en dat evengoed kan worden afgeleid dat zijn moeder klaarblijkelijk wel al op de hoogte was van de zoektocht van de taliban, nog voor zij aan de deur stonden.

Evenwel verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor: *“Ze zei dat ze zelf aan de deur ging om te zien wie het was”* (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 9). De Raad ziet niet in waarom zijn moeder eerst aan de deur moet gaan kijken om te zien wie het was, indien ze al op de hoogte was van de zoektocht van de taliban.

De post factum-verklaring die verzoeker in zijn verzoekschrift uitwerkt, strookt dan ook niet met wat hij eerder verklaarde tijdens zijn gehoor.

In zoverre verzoeker meent dat het dan aan de verwerende partij is om over zijn verklaringen duidelijkheid te scheppen, wijst de Raad er op dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om duidelijke, eenduidige en coherente verklaringen af te leggen. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker tweemaal is opgeroepen om voor de Raad te verschijnen maar dat hij enkel werd vertegenwoordigd door een advocaat die loco de dominus litis verscheen. Verzoeker heeft twee mogelijkheden om over zijn verklaringen verdere verduidelijking te geven aan zich voorbij laten gaan. Bovendien blijkt dat verzoeker afgeschreven is in het opvangcentrum, dat de dominus litis geen weet heeft van de actuele verblijfplaats en dat er geen contact meer is tussen de dominus litis en verzoeker. Dit alles getuigt van weinig belangstelling van verzoeker voor zijn procedure en doet bijgevolg afbreuk aan de ernst van zijn vrees en relaas.

Verzoeker betwist niet dat een broodoven in elke woongelegenheid van enige omvang in Afghanistan aanwezig is. Aangezien een broodoven gewoonlijk aanwezig is een Afghaans huis, hetgeen verzoeker niet betwist, kan er redelijkerwijze, zonder dat daarbij sprake is van enige vooringenomenheid, worden aangenomen dat de taliban bij eventuele huiszoekingen dan ook deze broodoven tracht te lokaliseren en te openen.

Bijgevolg is het weinig aannemelijk is dat de taliban *“er niet op hebben gelet, er niet aan gedacht”*, zoals verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Dat de taliban niet in de oven zouden hebben gekeken, strookt verder ook niet met het beeld dat verzoeker schept van de taliban die erop gebrand zijn hem te vinden en hiervoor intensief het hele huis doorzoeken.

2.4.2.5. Ten slotte stelt de Raad vast dat aan de voorgelegde dreigbrief van de taliban en de attestering van de dorpsouderen slechts zeer beperkte bewijswaarde kan worden gehecht, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing die door de Raad worden overgenomen:

“(…) Volgens de brief zouden alle jongeren uit uw district zich naar de madrassa moeten begeven, anders zullen zij worden geconfronteerd met de consequenties. Het is weinig logisch dat de taliban middels een brief – nota bene in het Pashtou, terwijl u aangeeft deze taal niet machtig te zijn (GV CGVS, 4/9/2017, p. 9) – trachten families te overtuigen hun zonen naar de madrassas te sturen. U verklaart immers dat ondanks de preken en huisbezoeken (GV CGVS, 4/9/2017, p. 12) geen enkele familie in uw dorp hun kinderen naar een madrassas heeft gestuurd (GV CGVS, 4/9/2017, p. 13). Een handgeschreven brief sturen naar elke leerling op uw school lijkt bijgevolg een kansloze en bovendien tijdrovende poging van de taliban. Daarbij kan dergelijke dreigbrief door eenieder op uw vraag en instructies zijn opgesteld en ontbeert hij bijgevolg elke bewijswaarde. (...) Uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is blijkt bovendien dat zogenaamde dreigbrieven van de taliban makkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. Er is immers een bloeiende handel in dergelijke stukken, die opgesteld worden met het oog op een asielaanvraag in Europa. Ook documenten uit officiële bronnen kunnen gemakkelijk op vraag en via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Nog tracht u uw verklaringen inzake uw problemen te ondersteunen middels een attestering van de dorpsouderen. Daar deze brief geen enkele datum vermeldt, is de bewijswaarde van dergelijk document sterk verminderd en kan ook deze brief door eenieder op uw vraag en instructies zijn gesteld. Het gebrek aan datering doet bovendien vermoeden dat het stuk enkel is opgesteld met het oog op uw asielaanvraag en ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde.”

Het algemene betoog van verzoeker dat het verspreiden van een dreigbrief in de reguliere scholen een eenvoudige manier is om de invloed in de regio te vergroten, aangezien een groot aantal gezinnen op deze manier kunnen worden bereikt, gaat geheel niet in op de concrete motieven in de bestreden

beslissing en is niet meer dan een loutere bewering. Verzoeker slaagt er dan ook niet de terechte bevindingen aangaande de voorgelegde dreigbrief te weerleggen.

2.4.2.6. Wat betreft de overige documenten die verzoeker voorlegde, stelt de Raad vast dat de voorgelegde taskara en schoolattestering hoogstens verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen die niet worden betwist maar die op zich het vluchtrelaas van verzoeker niet aannemelijk maken.

2.4.2.7. Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van bovenvermelde inhoudelijke opmerkingen en hun zeer relatieve bewijswaarde niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verder blijken verzoekers verklaringen niet voldoende samenhangend, volledig en aannemelijk te zijn.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas over een (gedwongen) rekrutering door de taliban geen geloof kan worden gehecht.

De kritiek van verzoeker met betrekking tot de bevinding dat hij heeft nagelaten om in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn problemen duidelijk uiteen te zetten, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet worden weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. De overige vaststellingen in de bestreden beslissing zijn voldoende determinerend om, in samenhang met de voorgelegde documenten en de beschikbare landeninformatie, het besluit dat verzoekers vluchtrelaas over een (gedwongen) rekrutering door de taliban niet geloofwaardig is, te schragen. Zoals hierboven blijkt, slaagt verzoeker er niet om deze determinerende vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

2.4.2.8. Het bovenstaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet

echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en zijn risicoprofiel, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5.2.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat “*Artikel 15, sub c, van de richtlijn [...] daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevindt zich het volgende rapport:

- CGVS COI Focus "Security situation in Parwan province" van 12 mei 2017.

Middels een aanvullende nota die zij heeft neergelegd op 30 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

Zowel uit de UNHCR Guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gezien de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld. Met betrekking tot de provincie Parwan wordt in de aanvullende nota op basis van voormelde objectieve landeninformatie terecht gesteld:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels wordt bepaald door militaire operatie van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt voort dat de provincie Parwan ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 77 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met aantal burgers."

Deze beoordeling van de verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance note, waaruit blijkt dat EASO de provincie Parwan indeelt bij *"Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances."* (p. 83).

Met andere woorden, de provincie Parwan is een gebied waar volgens EASO weliswaar willekeurig geweld plaatsvindt maar waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Specifiek met betrekking tot het district Shinwari blijkt uit de voormelde objectieve landeninformatie dat in dit district de Taliban een beperkt aantal activiteiten hebben en beperkt aanwezig zijn. Volgens het EASO-rapport houdt dit in dat het district een keer om de drie maanden wordt aangevallen (EASO-rapport mei 2018, p. 25-27). Dit wijst op willekeurig geweld, maar toont niet aan dat de graad van willekeurig geweld dermate hoog is dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Er kan geen gewag worden gemaakt van een situatie van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Dat ook burgerslachtoffers vallen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat

burgers als dusdanig niet worden geïsoleerd bij het gebeurlijke conflictgerelateerde geweld in de provincie Parwan. Bovendien blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in 2017 is afgenomen met 31% in vergelijking met 2016.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Shinwari, gelegen in de provincie Parwan, geen gebied vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit district, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten die hierover anders doen oordelen.

Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Shinwari in de provincie Parwan, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan verzoeker persoonlijke omstandigheden invoeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Shinwari gelegen in de provincie Parwan dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in voormeld district een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoeker bestaat?

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Shinwari op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Shinwari in de provincie Parwan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES